"సారీ" అన్నాడు డాక్టరు పరమేశ్వర్. రిపోర్టు కాగితాలను ఎదురుగా కూర్చున్న దంపతుల వైపు పెడుతూ.

ఆ రెండు అక్షరాలు రెండు బాంబులై పేలాయి. ఆ భార్యా భర్తల గుండెల్లో.

"మాకిక పిల్లలు పుట్టే అవకాశమే లేదా డాక్టర్" ముందుగా తేరుకుని అడిగాడు సుధాకర్

"అవునండి"

మగన్యాయం

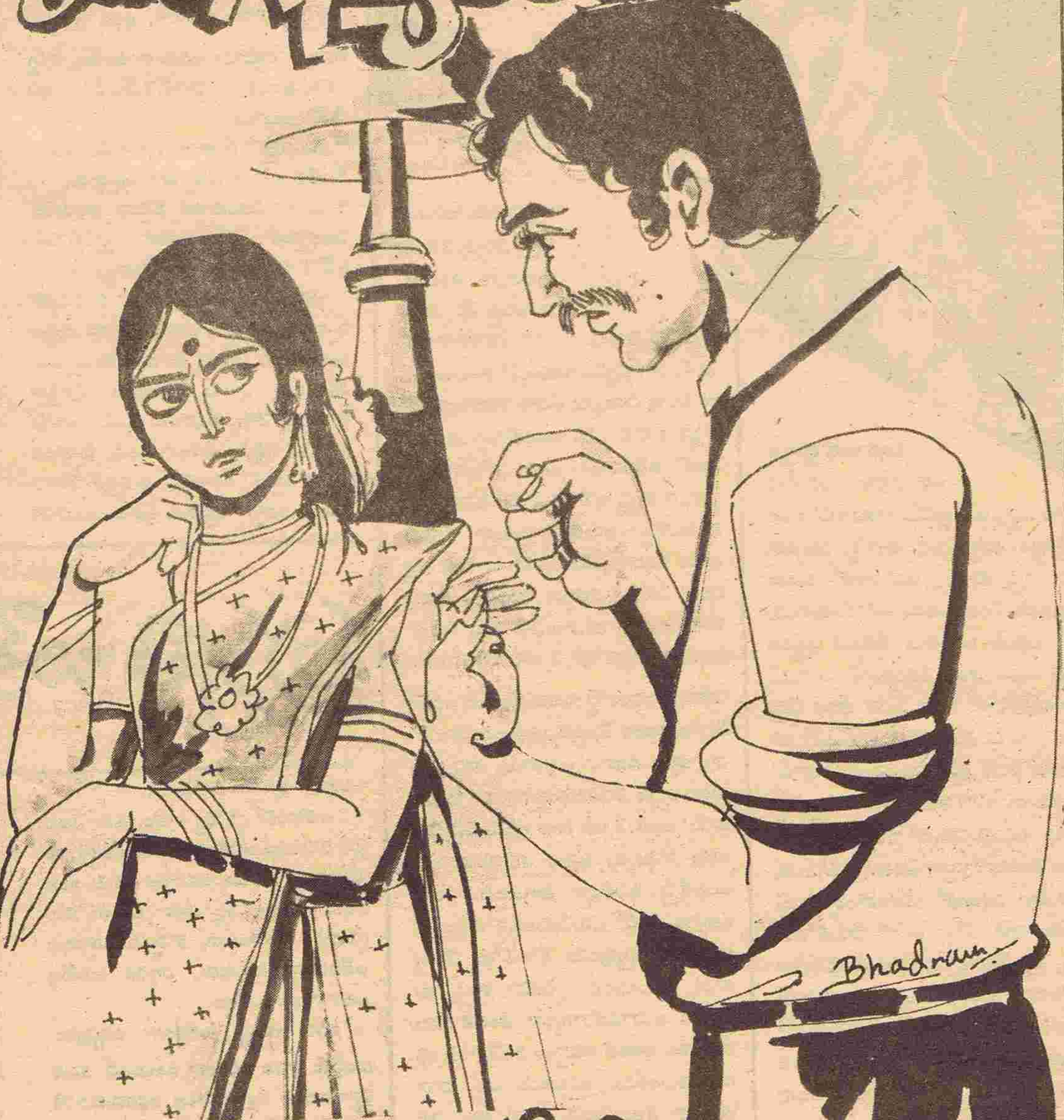

గంగుల నరసింహారెడ్డి

"అంటే మా ఇద్దరిలో ఎవరిది లోప మంటారు?" అని అడుగుతున్న భర్త వంక కొత్తగా చూసింది భారతి. భర్త అలా తమ ఇద్దరి లోని లోపం గురించి ప్రత్యేకంగా అడుగు తాడని ఊహించ లేదామె. అతనలా అడిగిన అడిగిన తరువాత ఎందుకో ఆమె మనసు డాక్టరు సమాధానం కొరకు కించిత్తు ఉద్విక్నమై వణికింది.

డాక్టరు కూడా వెంటనే సమాధానం చెప్ప లేదు. తరువాత 'మీరెవర్నయినా మీ చుట్టాల పిల్లల్ని దత్తత తీసుకుంటే బావుంటుందండీ. మీ భార్యకు పిల్లలు పుట్టే అవకాశం లేదు" మెల్లిగా అన్నాడతను.

వేగంగా కొట్టు కుంటున్న గుండె ఒక్క మారుగా ఆగి పోయి నట్లని పించింది భారతికి. ఒంట్లో ఉన్న రక్తాన్నంతా కూర్చున్న కుర్చీ లాగేసి నట్లు గాను అనిపించింది. వెనుదిరిగి వస్తున్న భర్త వెంట నీరసంగా లేచి నిశ్శబ్దంగా కదిలింది.

ఇల్లు చేరుకునే దాకా ఏం మాట్లాడ లేదు సుధాకర్. అతనలా ఏమీ మాట్లాడక పోవడమే ఆమెను ఇంకా ఎక్కువ బాధించింది. 'నీవేం బాధ పడకు భారతీ, మనకు పిల్లలు లేక పోతే ఏం, నాకు నీవు, నీకు నేను ఉన్నాంగా' అని ఊరడిస్తాడేమోనని ఆశ పడింది. 'డాక్టరు చెప్పినట్లుగా మనం ఎవరి నయినా పెంచు కుందాంలే' అని వుంటే ఎంతో సంతోషించేది. కానీ ఆ మౌనం! ఆ మౌనమే ఆమెను అర్థం కాని భయో ద్వేగ్నతకు లోను చేసింది.

బాధ మరీ ఎక్కువై మాట్లాడ లేక పోతున్నాడేమోనని తనే కూడా దీసుకొని గొంతు విప్పింది. "అంతగా ఆలోచిస్తు న్నారేంటి, దేశంలో ఎంత మంది లేరు పిల్లలు లేక, మీ తమ్ముని కూతుళ్లలో ప్రియాంక బావుం టుందిగా దాన్ని పెంచు కుందాం లెండి"

అప్పుడు కూడా అతను పెదవి విప్పలేదు.

"చుట్టాల పిల్లలు వద్దను కుంటే ఏ అనాథా శ్రమం నుంచో ఓ పిల్లాడ్ని తెచ్చు కుందాం లెండి" తిరిగి తనే అంది.

"అనాథ పిల్లలైనా, చుట్టాల పిల్ల లైనా పెంచి నంత మాత్రాన మన పిల్ల లవు తారా భారతీ నీ పిచ్చిగాని" లుంగీ కట్టు కుంటూ అన్నాడు సుధాకర్.

"ఎందుకు కాదండీ, కన్న ప్రేమ కన్నా పెంచిన ప్రేమే గొప్ప దంటారుగా"

"మీ ఆడాళ్లకు అలా అనిపి స్తుందేమో కానీ మా మగ వాళ్లకు అలా అనిపించదు భారతీ, మేమలా అడ్జస్టు కాలేం. నా అంత రాత్మ అందుకు ఒప్పు కోదు. ఎవరి పిల్లల్నో తెచ్చు కొని మనం కష్టపడి సంపాదించింది దోచి పెట్టాలంటే బాధగా వుండదా నీవే చెప్పు"

"ఏం చేస్తాం మరి మన అదృష్టంలో లేనపుడు. అలా ఇష్టమని పించక పోతే ఎవర్నీ పెంచు కోనక్కు లేండి"

'పిల్లలు లేక ఇద్దరమే రోజూ ఒకరి నొకరు చూసు కుంటూ దెయ్యాల్లా బ్రతకా లంటావా" ఉక్రోషం ధ్వనించిందతని కంఠంలో.

"మరి... మరేం చేద్దాం?" అయో మయంగా అడిగింది.

"అన్నీ నా నోటి తోనే చెప్పించాలంటే ఎలా, మా ఆఫీసులో నన్నంతా ఎంత చిన్న చూపు చూస్తున్నారో నీకేం తెలుసు? నిన్న గాక మొన్న పెళ్లయిన మధు గాడి భార్య గర్భ వతయిందని' నా భార్య కానెయరే యింగోయి" అని అందరికీ స్వీట్లు పంచు తుంటే నేనెంతగా కుంగి పోయానో నీ కర్థం కాదు భారతీ. ఆ మధు అప్పుడే సక్సెస్ అయ్యాడు, మీ రేం ప్రయత్నించడం లేదా అని పెదాల చాటున నవ్వును దాచి పెట్టు కుంటూ ఒకొక్కడు అడుగు తుంటే నేనెంత మానసిక క్షోభకు గురైందీ చెప్పినా నీ వర్థం చేసు కోలేవు...."

అతని బాధను అర్థం చేసుకో గలదు. కాని తనకు మాత్రం బాధ లేదా?! పిల్లల్ని, ఆ పిల్లల్ని కన్న తల్లుల్ని చూసి నప్పుడల్లా ప్రపంచంలోని శూన్య మంతా ఒక్క సారిగా తన మనసులో ఏర్పడడం గురించి అతని కేమీ చెప్ప గలదు. 'రాత్రి పూట దూరం దూరం పడు కుంటున్నా రెండి పిల్లా" అని పక్కింటి బామ్మ గారు చుట్టు పక్కల ఆడ వాళ్లందరి ముందరా వేళాకోళం చేసినపుడు అవమాన భారంతో తనెంతగా కుంచించుకు పోయిందో చెప్పినా అతని కర్థం కాదు. దాదాపుగా మూడేళ్ల నుంచి తను బంధు మిత్రుల ఎవరింటికీ పెళ్లికీ పేరంటాల కని వెళ్లడమే లేదు. వెళ్తే 'ఇంకా పిల్లలు పుట్ట లేదా అయ్యో పాపం' అని జాలి పడతారని భయం. ఇవన్నీ చెబితే అతడింకా బాధ పడతాడని ఇన్నాళ్లుగా ఆ బాధను తన లోనే మింగు కుంది. కాని ఇప్పుడు అతని ఉపోద్ఘాతం ఏం చెప్ప డానికే అర్థం కావడం లేదు.

"...అదృష్టం లేదని సరి పెట్టు కొని నీ వింట్లో హాయిగా కూర్చుం టావు కానీ నేను బయట తిరిగే వాడిని, మగ వాడిని! నాకు అదృష్టం లేదంటే అందరూ నవ్వు తారు. అసమర్థుడినని చిన్న చూపు చూస్తారు. డాక్టరు కూడా నాదేం లోపం లేదని నీకే సంతాన యోగం లేదని చెప్పాడు. తప్పు నీది పెట్టుకుని శిక్షను నేను అను భవించడం న్యాయమా చెప్పు" దృఢంగాను; ఆరోపణ గానూ వుందతని కంఠం.

అతనలా నేరాన్ని తన మీదకు తోస్తూ నిక్కచ్చిగా అడిగే సరికి అర్థం కాని భయమేదో ఆమెను నిలువునా వణికించింది. "ఏం చేయగలనో మీరే చెప్పండి మరి" అంది.

"నేను మళ్లీ పెళ్లి చేసు కుంటాను" ఆమె వంక చూడ కుండా ఎదురుగా వున్న శ్రీదేవి క్యాలెండరు వంక చూస్తూ అన్నాడు.

తను నిలబడ్డంత మేరా నేల హఠాత్తుగా పాతాళం లోకి కుంగి పోయినట్లు, ఇంటి కప్పంతా కూలి తానొక్క దానిపైనే పడినట్లు అనిపించిందామెకు. ప్రపంచం లోని ఆడ వాళ్లందరిలోనూ వున్న అభద్రతా భావన అంతా తనలోనే కేంద్రీ కృతమై సుడిగాలిలో చిగురు టాకులా కంపింప చేస్తున్న ట్లయింది.

పిల్లలు పుట్టక పోతే మగవాళ్లు రెండో పెళ్లి చేసు కుంటారనే లోక ధర్మం తెలుసు కాని తన భర్త, తన నెంతో అపురూపంగా చూసుకునే ఈ భర్త అందరి మగాళ్లలా రెండో పెళ్లికి తయారవు తాడని కలలో కూడా ఊహించ లేదామె. "మీరు... మీరు మళ్లీ పెళ్లి చేసు కుంటారా" తనేమైనా పొరపాటుగా విన్నా నేమో అనే భ్రాంతిలో అడి గిందామె.

"అవును భారతీ, అంత కన్నా వేరే మార్గం లేదు. నీ కేమో పిల్లలు పుట్టే యోగం లేదు. నాకా వేరే పిల్లల్ని పెంచు కోవడం ఇష్టం లేదు. అందుకే నేను మళ్లీ పెళ్లి చేసు కుంటాను"

"మరి నేను... నా కన్యాయం చేస్తారా?" ఒక్క సారిగా దుఃఖం ఆమె గొంతు దాకా ముంచు కొచ్చింది.

"నీ కన్యాయం చేయడ మేంటి? ఇద్దరూ ఈ ఇంట్లోనే వుంటారు" చాలా సులభంగా అనేశాడు సుధాకర్.

అంటే తన దనుకున్న ఈ ఇంట్లో తను రేపు పరాయి మనిషి కాబో తుంది. పని మనిషి స్థాయికి కూడా దిగ జారి పోతుంది కాబోలు! తన స్వంత మనుకున్న భర్త తన కళ్ల ముందే రెండో భార్యతో పడక గదిలోకి వెళ్లి తలుపు వేసుకోగా ఈ హాలులో ఒంటరిగా తను పడు కోవాలి- కన్నీటితో దిండును తడుపు కుంటూ.

"నేనెంత మాత్రం ఒప్పు కోనండి. మిమ్మల్ని వేరొకరితో పంచు కోలేను. అది నేను భరించ లేదు" ఇక దుఃఖం ఆగ లేదామెకు, ఆమె నిలువునా నీరై ఏడు స్తుంది.

"నీవు ఒప్పు కునేది ఎవడిక్కావాలి, నీకు పిల్లలు పుట్టరని తెలిసిన తరువాత-నీవే చెప్పాలా మాట 'మళ్ళీ పెళ్లి చేసు కోండ'ని. తప్పు నీది పెట్టు కొని నా మీద ఏడుస్తా వెందుకు? నా పరిస్థితుల్లో ఇంకే మగ వాడున్నా ఇలానే చేస్తాడు" ఇప్పు డతని గొంతు కఠినంగా మారింది.

"నీవు ఒప్పు కునేది ఎవడిక్కావాలి' ఎంత సులభంగా అనే శాడు?! ఇంతేనా ఇన్ని రోజుల తమ అన్యోన్య దాంపత్యం విలువా?! వ్యాపారం లోని భాగ స్వామిలో కూడా ఇంత నిక్కచ్చిగా, చులకనగా మాట్లాడరే. ఇన్నాళ్ల ప్రేమ అంతా బూటక మేనా- అసలు ఈ మగ జాతి అంతా ఇంతనేమో- ఈ వైవాహిక సంబంధం అనేది వాళ్లకు కేవలం కట్టు బాటు కాబోలు!! ఆమె అలానే కొప్పు కూలి పోయింది, మోకాళ్ల సందులో మొహం దాచు కుని ఏడుస్తోంది.

"నీ వెంతగా ఏడ్చినా నా నిర్ణయం మారదు" విసురుగా అతను పడక గదిలోకి వెళ్ల బోతున్నాడు. ఆమెను దాటు కుంటునే గదిలోకి వెళ్లాలి. అతని అడుగుల శబ్దం ఆమెకు వినిపిస్తునే వుంది. అతను తనను సమీపించడం తెలు స్తూనే వుంది. ఆశలన్నీ అడుగంటి పోయిన ఆ బలహీన క్షణాన చివరి ప్రయత్నంగా అతని కాళ్లు పట్టు కునయినా బ్రతి మాలు కుందామనే, నికృష్టపు నిర్ణయానికి వచ్చిందామె. అందుకు ఈ పురుషాధిక్య సమాజం ఆమెలోకి ఇంజెక్టు చేసిన బానిస మనస్తత్వం ఒక కారణ మైతే, ప్రధాన మైన మరో కారణం ఇన్ సెక్యూరిటీ!! భవిష్యత్తు గురించిన అభద్రతా భావన ఆమె నంతగా దిగ జార్చింది.

దగ్గరగా వచ్చిన అతని కాళ్లు పట్టు కునేదే కాని సరిగా అప్పుడే తలుపు తట్టిన శబ్దం విన పడింది. సుధాకర్ అలాగే నిలబడి తలుపు వంక చూశాడు. "టక్... టక్.. టకా టక్"

ఆమె వెంటనే కళ్లు తుడుచు కుంది. అతను గుమ్మం వైపు నడిచి తలుపు తీశాడు. ఎదురుగా డాక్టర్ పరమేశ్వర్!

"సారీ ఫర్ ది డిస్ట్రబెన్స్" అన్నాడు డాక్టరు.

ప్రశ్నార్థకంగానూ, ఆశ్చర్యం గానూ చూశాడు సుధాకర్. ఈలోగా భారతి కూడా వచ్చి భర్త వెనుక నిలబడి డాక్టరు వంక అయో మయంగా చూసింది.

"మీ ఇనీషియల్ ఏమిటి?" అడిగాడు డాక్టరు.

"మాది 'పి' అండి ఏం జరిగింది?"

"చిన్న పొరపాటు జరిగింది. మా ఫెర్టిలిటీ క్లినిక్‌లో మేం లేడీస్ పేర్లే మొదటగా రాసు కుంటాం. నిన్న ఇద్దరు భారతి పేర్లున్న వాళ్లని చెకప్ చేశాం. భర్తల పేర్లు కూడా ఒకేలా వున్నాయి. పి. భారతి వైఫాఫ్ సుధాకర్, ఇంకొక అమ్మాయి ఇ. భారతి వైఫాఫ్ సురేందర్. మీకు పొరపాటున ఇ. భారతికి సంబంధించిన రిపోర్టు కాగితాలిచ్చాము. మీరు వెళ్లినతరువాత వాళ్లూ వచ్చారు. వాళ్లు తమ రిపోర్ట్సు చూసుకుని తమని కాదన్నారు. ఇవిగో తీసు కోండి మీ రిపోర్ట్సు. వీటిపై అడ్రసు చూసి వెంటనే వస్తున్నాము. మీకు ఇచ్చిన రిపోర్ట్సు ఇచ్చేయండి..."

"ఆ షెల్ఫులో పెట్టిన కాగితాలు తీసుకురా భారతీ" అన్నాడు సుధాకర్ వెను దిరిగి భార్య వంక చూస్తూ.

ఏదో కలలో నడిచి నట్లుగా వెళ్లి ఆమె షెల్ఫులోని కాగితాలను తీసుకొని వచ్చి డాక్టరుకు అందించింది.

"సరే నేను వస్తానండి. సారీ ఫర్ ది ట్రబుల్" అని డాక్టరు వెను దిరిగాడు.

"డాక్టరు ఒక మాట, మాదైన ఈ రిపోర్టులో ఏముంది, పిల్లలు పుడతారా మాకు" ఆత్రుతగా అడిగాడు సుధాకర్.

"రెండూ నెగెటివ్ రిపోర్ట్సేనండీ, చిన్న మార్పేమి టంటే- మీ రిపోర్ట్సు ప్రకారం మీ భార్య క్వయిట్ ఆల్‌రైట్. మీ సెమన్ లోనే ఫాల్ట్. మీకు సంతాన యోగం లేదు" అని డాక్టరు వెళ్ళిపోయాడు.

డాక్టరు కారు వెళ్లిపోయి అయిదు నిముషాలైనా ఇరువురు అలాగే గుమ్మం దగ్గర నిలబడి పోయారు.

ఇప్పుడు భారతే ముందుగా తేరుకుంది. "లోపలికి రండి" అంటూ తలుపు మూసి గడియ వేసింది. శక్తి లేనట్లుగా నీరసంగా నడుచు కుంటూ వచ్చి కుర్చీలో కూలబడి పోయాడు సుధాకర్.

వంట అయిపోయి భోజనం చేసేంత వరకూ ఇద్దరిలో ఒక్కరూ మాట్లాడ లేదు. వంటిల్లు సర్ది పడక గదిలోకి వెళ్లే సరికి అతను కళ్లు తెరిచి పైకప్పు వంక చూస్తున్నాడు. ఆమె గదిలోకి రావడం చూసి గట్టిగా కళ్లు మూసు కున్నాడు. లైటు ఆర్పేసి తనూ మంచంపై వాలింది.

"నాకు పిల్లలు పుట్టించ లేని మిమ్మల్ని వదిలేసి నేనూ మళ్ళీ పెళ్లి చేసు కుంటాను" అని ఆమె అతనిలా అనలేదు.

"సంతాన యోగ్యత లేని నన్ను వదిలేసి నీవు మళ్లీ పెళ్లి చేసుకో భారతి" అని అతనూ అనలేదు.

ఊరడింపుగా ఎడం చెయ్యి చాచి అతని నడుం పైన వేసింది.

"నీ ఇష్ట ప్రకారమే ప్రియాంకను పెంచు కుందాం భారతీ" అన్నాడు సుధాకర్ చీకటి లోకి చూస్తూ.

తను చేయి వేసింది తన జీవిత భాగస్వామి పైన కాదు ఒక మగవాడి పైన కేవలం ఒక మామూలు మగవాడి పైన అన్నట్లుగా తోచిం దామెకు!!